

d ů v o d ů:

Žalobkyně neuvedla, za jakých okolností žalovaná fakturu přijala. Nesporný fakt pouhého přijetí faktury bez námitek, bez zjištění případného dalšího projevu vůle strany žalované, ať výslovně neb konkludentními činy téže uskutečněného, nemá za následek, že fakturní doložka uvedeného předem obsahu se stala smluvním ustanovením sporné strany vízicím. Ustanovení § 88 odstavec druhý j. n., o založení fakturového sudiště, na tento případ nelze vztahovati. Neboť ustanovení toto obsahuje výjimku z pravidla, že smlouvy vzcházejí jen srovnalou vůlí stran. Následkem toho nelze předpisu toho ve smyslu § 7 obč. zák. užiti obdobně na případy jiné, zejména na případ, o který se zde jedná. Doložku, již dovolává se žalobce, dlužno pojímati jako jeho jednostranný projev vůle, kterým za daných okolností vzájemná práva sporujících se stran dotčena nebyla a žádné změny nedoznala. Přijetím faktury nevzdala se tudíž žalovaná práva jí dle článku 347 obch. zák. příslušejícího.

Čís. 447.

Překročil-li zaměstnanec ojedinele příkaz, nemaje v úmyslu poškoditi zaměstnavatele, nelze z toho ještě usuzovati, že se stal nehodným zaměstnavatelovy důvěry.

(Rozh. ze dne 16. března 1920, Rv I 92/20.)

Žalobce byl ve službách žalované akc. společnosti jako ředitel pražské prodejny a, byv dne 31. října 1916 bez výpovědi propuštěn, domáhal se služného za listopad a prosinec 1916. Žalovaná společnost odůvodňovala propuštění tím, že žalobce proti zákazu člena správní rady Dra A., na jehož souhlas byl vázán, ujednal s drážďanskou firmou dne 11. října 1916 bezprostředně před poradou o založení kartelu k zvýšení cen smlouvu o dodání 250 a 100 vagonů kaolinu za nižší ceny, než kartelem projektované, čímž prý pozbyl její důvěry. Kartel později uzavřen nebyl. Posudky znalců rozcházel se v tom, zda obchod žalobcem uzavřený byl žalované ku prospěchu či ku škodě. **Procesní soud** první stolice žalobě vyhověl, v podstatě z těchto důvodů: Strana žalující jakožto úředník žalované dopustila se neuposlechnutím daného jí příkazu sice nepřesnosti, avšak toto ojediné neuposlechnutí není dostatečným důvodem k předčasnému propuštění, ježto nestalo se ve zlém úmyslu, nýbrž snad jen následkem nedorozumění, a nemělo pro stranu žalovanou vzhledem na neuskutečnění kartelu a jiné v též čas uzavírané obchody za podmínek ještě nepříznivějších zvláště škodlivých následků a nemusilo míti důvodně v zápětí ztrátu důvěry strany žalované, když sami znalci v posouzení otázky, zda bylo obchodnické a v prospěchu strany žalované či nikoli, nebyli s to se shodnouti. Subjektivní otřes této důvěry mohl snad býti důvodem k výpovědi, nikoli však k předčasnému propuštění a žalobce je tudíž v právu, domáhá-li se požitků, které mu do uplynutí výpovědní lhůty přísluší. **O d v o l a c í** soud potvrdil rozsudek soudu první stolice v podstatě z týchž důvodů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nelze o tom pochybovati, že žalobce nejednal bezvadně, neuposlechnuv příkazu Dra A., aby záležitost firmy Sch. v Drážďanech zůstala ležeti, až se vrátí z Vídně. Než jde o to, lze-li v tom spatřovati důvod k okamžitému propuštění, zejména zda se žalobce jednáním tím stal nehodným důvěry zaměstnavatele (§ 27, odstavec první zákona o obch. pom.). Otázku tu jest řešiti v souvislosti s celkovým skutkovým stavem, jak byl zjištěn. Žalobce byl povolán, aby řídil a obstarával záležitosti prodejně. Byl ředitelem prodejny, příslušelo mu obstarávati všechny záležitosti, spojené s prodejem a dodáním, ve jménu dodavatele, dle potřeby i jménem vlastním. Prodejna byla oprávněna prodávati za ceny, jež poradcové určili. Nelze v tomto směru přehlédnouti, že až do příchodu Dra A. prodejna, když došly nabídky nebo dotazy a žalobce byl buď na cestách nebo na dovolené, zaslala nabídky nebo dotazy za žalobcem a žádala, by r o z h o d l, zda a za jakou cenu a za jakých podmínek nabídky mají býti přijaty nebo za jakou cenu a za jakých podmínek má býti uchazečům učiněna nabídka. Jak důležité postavení žalobce zaujímal, vysvítá také z toho, že sám Dr. A. ho pověřil intervencí ve schůzích, jež směřovaly k uskutečnění kartelu za účelem zvýšení cen kaolinových výrobků, a to ještě po té, když mu byla dána výpověď. Než přes to nebyl žalobce oprávněn, nedbati příkazu Dra A. Ovšem jest na druhé straně uvážiti, že nebyly zjištěny skutečnosti, z nichž bylo by lze důvodně usuzovati, že žalobce měl v úmyslu, ohrožovati neb poškozovati zájmy zaměstnavatelovy a že by byl nedbal zájmů jeho zejména při uzávěrce s firmou Sch. Nelze to zejména vyvozovati z toho, že učinil uzávěrku s touto firmou před schůzí k uskutečnění kartelu. Vždyť nebylo jisto, dojde-li vůbec ke kartelu, a bylo zjištěno, že krátce před uzávěrkou s firmou Sch. v roce 1916 prodala pražská prodejna větší množství kaolinu i jiným firmám a že i západočeské kaolinové a šamotové továrny nabízely a prodávaly různým firmám dne 17. a 20. října 1916 kaolin. Při uzávěrce musil ovšem žalobce čítati s přítomnou konjunkturou. Uplatňoval-li při kartelové schůzi návrh na zvýšení cen, bylo to jen přirozeno, poněvadž zvýšení cen bylo účelem této schůze, a nelze z toho již usuzovati, že by uzávěrkou před kartelem za ceny nižší byl měl v úmyslu poškozovati zájmy zaměstnavatelovy. Sluší tu zejména poukázati k tomu, že jest i mezi znalci spor o tom, zda prodej kaolinu firmě Sch. bylo považovati za nevýhodný. Překročil-li žalobce za tohoto stavu věci při uzávěrce Sch-ově příkaz mu daný, nelze z toho již usuzovati, že se stal svým jednáním nehodným důvěry zaměstnavatelovy.

Čís. 448.

Povinnost dráhy k náhradě za zavazadlo, uložené v nádražní šatně, jež zřízenec dráhy vydal z hrubé nedbalosti osobě neoprávněné, nepodléhá co do výše obmezení § 39, odstavec třetí, želez. tarifu díl I.